

ANA MARIA
BARBU

Ultimul cântec

p o e z i i

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	7
-----------------------------	---

CAPITOLUL 1 DESPĂRȚIRE

Apusuri printre morminte	15
Gândesc.....	17
Fără tine	18
E ușor să mă rănești	19
Atât a fost	20
Plânset tăcut	22
Valurile aduc amintiri	23
Cereasca libertate	24
Rătăcire	25
Ecou în apus	27
Cândva.....	29
Apusuri și semne.....	30
Regret adânc	32
Te caut	33
Vise de o viață.....	34
Lumini veșnice	35

Chemare cu dor	36
Stare	37
Așteptare	39
Ființe dragi.....	41

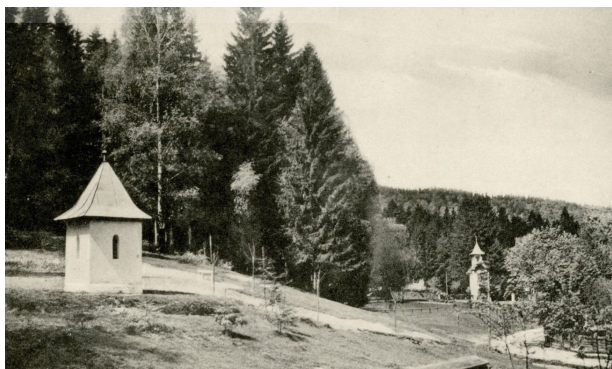
CAPITOLUL 2 ANTOLOGIE TRISTĂ

Toamnă între mesteceni	45
Mi-am oprit sufletul.....	46
Muzică de seară	47
Însemnări la Marea Roșie.....	48
Ceas în despărțire.....	50
Plaja neuitării.....	51
În gând	52
Nu uita să uiți	53
Minune	54
Vârsta – o acceptare	55
Un nou spațiu	56
Cenușă.....	57
Cântec.....	58
Autumnală	59
Conversație imaginară.....	60
Privesc în inimă.....	61
Un gând.....	62
Inima va tăcea.....	63
Umbre și îndoieli	64
Aleea cu tei.....	65
Inimă de floare	67
Gând cu rugăciune.....	68

Stropi de viață	69
Vocea infinitului cheamă.....	70

CAPITOLUL 3 E X I S T

O poveste.....	73
Toamne neuitate.....	75
Umbre și tristețe.....	76
Miraj de toamnă	77
Povești în ecou.....	78
Caut amintirile	79
Veșnicie	81
Infinitul cheamă	82
Timpul stăpân absolut.....	83
Veșnicie cosmică.....	84
Memoria stalactită (Iluzii)	85
Trăiește clipa.....	87
Nălucire albă	89
Îmi caut sufletul	90
Timpul se mișcă repede, repede	92
Simțire de primăvară.....	94
Ceas de vecernie	95
Părăsire sau plutire în uitare.....	96
Șoaptă.....	97
Regretul	98
Legenda sufletelor călătoare	99
Florile vor tremura.....	101

Imagini din Noua Brașovului din colecția de cărți poștale realizate de Barbu Gheorghe – comerciant (1937).

CAPITOLUL 1

Despărțire

Apusuri printre morminte

E un apus incandescent,
Ca un sfârșit de veac,
Ca un sfârșit de viață,
Așa cum este acum
Învăluind în durere. Totul
Un soare roșu poleiește mormintele,
Poleiește crucile,
Iar cărarea de flori și coloane
Ne conduce spre tine.
Cu gânduri și rugăciuni culese din cer,
Printre mormintele strămoșilor
Al atâtor generații
Acum în ceas de liniște
De rugă pentru sufletul tău
Scânteie divină ce și-a început veșnicia.
Dar tu dormi somn adânc
Somn de piatră
Ce a început.

Călătoria sufletului ce s-a desprins
A început în luminile astrale.
În țările albastre a lui Dumnezeu
În veșnicia ordinii sfinte
Ce răsare acum pentru tine.
Cum dintotdeauna a fost.
Va răsări acum din făptura ta

Gândesc

Mă întreb
Mă zbat și gândesc
De ce Oamenii buni
Sunt încercuiți cu multă suferință?
Cu ani de boală neiertătoare
Cu sufletul apăsător de spaimă
Fără speranță
Fără nicio nădejde
Fără mângâiere.
De ce Doamne, dragă Doamne?
Dăător de viață și de moarte.
Ne rugăm ca sufletul tău bun
Să călătorească prin luminile astrale
Pe treptele veșniciei pe care le-ai atins
În locul luminat și înflorit
Al sufletelor înalte
Departate de lumea greoaie și surdă
Departate de lumea înlănțuită.

Fără tine

Un ceas
O zi. Fără tine e greu
Fără tine e imposibil
S-au strâns mulți ani de viață
Asemeni unui buchet imens de flori
Ani parcurși împreună la braț

Viață cu speranță, cu prietenie și multe planuri și vise.
Cum va fi acum?
Cum va fi mereu.

Fără cuvinte
Fără îmbrățișări
Fără puțință de a ne sfătui
De a ne sprijini
Așa cum a fost,
Atât a fost viața în doi.

De acum vine singurătatea
Ce inundă totul.

E ușor să mă rănești

Cu o privire nepăsătoare
Cu o privire fără prietenie
Cu un gest de indiferență
Dar toate mă dor mai puțin
Decât un cuvânt
Spus fără milă.
Pentru că el cuvântul arde
Coboară cerul peste mine
Și din străfundurile sufletului
Scoate la iveală
Tot ce e mai rău în mine
Aproape nu mai pot să iert
Nu mai pot să uit!
În timp, cu voință, încep să șterg cuvintele
Omeneasca iertare vine
Dar cuvintele nu se uită
Se încrustează în memoria inimii
În carnea memoriei
Înapoia ochilor
Și sângerează când te aștepți mai puțin.

Atât a fost

Acum mă întorc în câmpul înflorit
În pădurea stejarilor bătrâni de acasă,
Mângâi cu privirea cetatea și cerul,
Îmbrățișez toate frunzele copacilor
Ți le dăruiesc.

Mă întreb cum ai putut să le lași?
Cum ai putut pleca atât de departe în veșnicie
Încerc să adun amintirile
Unei vieți curajos străbătută.
Am sperat, am visat, am trecut peste neazuri
Mereu încrezătoare în zodia bucuriei.
A lumina târziului ezitant orbecăitor.

A fost credință și bucurie
Acum încerc să chem clipele frumoase
Ca-ntr-un șirag de perle japoneze
Iar cele grele și triste
Să am puterea să le șterg
Șterg greul în ponderea lui subterană
O las unde-i e locul

În acest apus de despărțire
Să mă aștepți
N-am să întârzii. Nu pot veni încă
Nu pot veni nici prea târziu.

Plânset tăcut

În casa noastră
A atâtor decenii
Stau împietrită, chiar speriată
La atâta suferință și dureri
Ce s-au succedat.
Acum privesc mută
Accept resemnată pierderea ta
A omului de lângă mine.
Viața mereu am împărțit-o în doi
Cu bucurii, speranțe și neazuri depășite
Aveam multe planuri visate
Și miracolul vieții simțit îl împărțeam
Cu respirația vie a prezentului,
Mereu încrezători în viitor
Viitorul e frânt acum de marea plecare
Acest miracol al destrămării
Încerc să evoc trăirile de altădată
Dureros de multe,
Dar plânset nu mai poate fi.
A fost.

Valurile aduc amintiri

Sunt în fața ta mare
Cu potopul tău viu de apă
Cu talazuri uriașe și valuri ușoare
Ești înfrățită cu veșnicia și infinitul
Cu apusurile și răsăriturile toate cosmice
Ce întrec pânzele impresioniștilor
Cu soare de foc ce se înalță
Cu razele fierbinți sau mângâietoare.
Ce luminează țărm, ape și viață.
Soarele coboară în adâncurile tale mare
Până a doua zi când curat se înalță iar.
În fața ta am înțeles,
Pierderea pentru totdeauna a ființei de lângă mine
Plecată în lumea astrilor
În infinitul albastru al cerului.
Noianul clipelor petrecute în multe veri
În sănătate, bucurii și speranțe
Pe țărmul tău mare sau în apa ta
Acum aduc lacrimile ce mă poticnesc.
Să ne piardă în lumea apelor tale,
Împreună cu amintirile.